

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **S&T CZ s.r.o.**
sídlem Na Strži 65/1702, Praha 4
zastoupena advokátem JUDr. Janem Lukešem, Ph.D.
sídlem Hybernská 20, Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

za účasti: **Česká republika - Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na poříčním právu 1, Praha

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 17. 12. 2019, č. j. ÚOHS-R0188/2019/PZ-34933/2019/323/MPe

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 17. 12. 2019, č. j. ÚOHS-R0188/2019/PZ-34933/2019/323/MPe, a rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2019, č. j. ÚOHS-V0166/2019/PZ-27597/2019/322/PJe, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 24 853 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta JUDr. Jana Lukeše, Ph.D., sídlem Hybernská 20, Praha.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Česká republika - Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „zadavatel“) zahájilo odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení dne 5. 4. 2018 otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky „Tiskárny a multifunkční zařízení“ podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek.
2. Dne 19. 10. 2018 zadavatel odeslal rozhodnutí zadavatele a oznámení o vyloučení žalobkyně jako účastníka zadávacího řízení ze dne 18. 10. 2018. Dne 1. 11. 2018 podala žalobkyně proti rozhodnutí o vyloučení námitky, kterým zadavatel nevyhověl.
3. Žalovaný na návrh žalobkyně o přezkoumání úkonů zadavatele rozhodnutím ze dne 25. 2. 2019, č. j. ÚOHS-S0483/2018/VZ-05747/2019/541/SK (dále jen „rozhodnutí ze dne 25. 2. 2019“), uložil zadavateli podle § 263 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek nápravné opatření spočívající ve zrušení přezkoumávaného úkonu, tj. rozhodnutí zadavatele a oznámení o vyloučení účastníka zadávacího řízení ze dne 18. 10. 2018 a všech následných úkonů zadavatele učiněných v zadávacím řízení na veřejnou zakázku z důvodu nedoručení kompletní dokumentaci o zadávacím ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení návrhu zadavateli.
4. Proti rozhodnutí ze dne 25. 2. 2019 nebyl podán v zákonem stanovené lhůtě rozklad. Rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 13. 3. 2019.
5. Předseda žalovaného ze své úřední činnosti shledal, že je nezbytné podrobit rozhodnutí ze dne 25. 2. 2019 předběžnému posouzení ve smyslu § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, pro případný rozpor s právními předpisy. Zjistil, že rozhodnutí o uložení nápravného opatření stojí na nesprávném právním závěru týkajícího se obligatorních náležitostí zadávací dokumentace předkládané žalovanému ve smyslu § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Předseda žalovaného proto rozhodnutím ze dne 9. 10. 2019, č. j. ÚOHS-V0166/2019/PZ-27597/2019/322/PJe (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), ve zkráceném přezkumném řízení zrušil pro nezákonnost rozhodnutí ze dne 25. 2. 2019 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Rozklad žalobkyně proti rozhodnutí vydanému ve zkráceném přezkumném řízení zamítl předseda žalovaného napadeným rozhodnutím a potvrdil rozhodnutí z 9. 10. 2019.

II. Obsah žaloby

7. Žalobkyně v podané žalobě namítla, zkrácené přezkumné řízení bylo zahájeno po uplynutí zákonné subjektivní lhůty. Má za to, že informace a podněty, které vedly předsedu žalovaného k zahájení přezkumného řízení, se do jeho sféry dostaly v rámci jiného řízení, konkrétně v řízení o rozkladu zadavatele proti rozhodnutí o přestupku zadavatele.

8. Okamžik, kdy se informace zakládající důvod pro zahájení přezkumného řízení dostaly do povědomí orgánu oprávněného takové přezkumné řízení zahájit, tak nastal nejpozději předáním spisu předsedovi žalovaného k rozhodnutí o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí o přestupku. Předání spisu umožnilo předsedovi žalovaného předběžné právní zhodnocení, že došlo k vydání rozhodnutí v rozporu s právními předpisy.
9. Žalobkyně rovněž nesouhlasí se závěry předsedy žalovaného, že ze zákona o zadávání veřejných zakázek nevyplývá povinnost zadavatele pořídit formální výpis z NEN a přiložit jej k zadávací dokumentaci. Podle žalobkyně z § 216 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek ve spojení s § 7 a § 8 vyhlášky č. 260/2016 Sb., o stanovení podrobnějších podmínek týkajících se elektronických nástrojů, elektronických úkonů při zadávání veřejných zakázek a certifikátu shody, vyplývá opak. Povinnost zadavatele dodat správnímu orgánu dokumentaci o zadávacím řízení se tak podle ní vztahuje i na výpisy z nástroje NEN.
10. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že si nelze v dané věci představit, že by bylo možné formulovat jakákoliv skutková zjištění pouze na základě formálního předání spisu předsedovi žalovaného správním orgánem I. stupně. Tento okamžik proto nemůže být počátkem běhu subjektivní lhůty k zahájení přezkumného řízení (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2015, č. j. 30 Af 67/2012-105). Důvodnou pochybnost bylo možné zjistit až po změně právního hodnocení v související věci.
12. K věci samé pak uvedl, že dle § 216 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek je zadavatel povinen pořizovat dokumentaci o zadávacím řízení takovým způsobem, aby byl schopen v případě potřeby doložit dokumentaci k aktuální fázi zadávacího řízení. Nelze však dovozovat, že toto „pořízení“ znamená povinnost doložit dokumentaci ve smyslu tohoto ustanovení v podobě formalizované sestavy údajů vygenerované nástrojem NEN, čili v podobě formálního výpisu, spolu s dokumentací o zadávacím řízení ve smyslu § 252 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek. Z výše uvedeného ustanovení neplyne ani povinnost dokument v podobě formálního výpisu vytvořit. Povinnost pořídit záznam ve smyslu § 216 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek může být splněna i jeho uložením v tomto systému, nikoliv pouze na vygenerovaném dokumentu v listinné podobě. Předmětná povinnost nevyplývá ani z jiných žalobou přednesených zákona o zadávání veřejných zakázek (§ 216 a § 213 zákona), natož pak z uvedené vyhlášky.
13. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

14. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného setrvala na argumentaci vznesené v rozkladu a v nyní projednávané žalobě. Žalovaný nepřinesl žádné nové argumenty než ty, které shrnul v napadeném rozhodnutí. K nim se žalobkyně již vyjádřila a přesvědčivě zdůvodnila jejich nesprávnost.

V. Osoba zúčastněná na řízení

15. Dne 2. 3. 2020 se do řízení jako osoba zúčastněná přihlásil zadavatel. K věci samé se nevyjádřil.

VI. Ústní jednání

16. Při ústním jednání dne 30. 9. 2021 účastníci setrvali na svých stanoviscích obsažených v předchozích písemných podáních.
17. Zástupce žalobkyně zdůraznil, že rozhodnutí bylo vydáno pro uplynutí prekluzivní lhůty. Tu je nutno počítat od 4. 7. 2017, kdy se do dispozice předsedy žalovaného dostala informace umožňující zaujmout jiný právní názor. K věcné stránce případu konstatoval, že výpis z aplikace NEN je součástí zadávací dokumentace.
18. Zástupkyně žalovaného odkázala na podané vyjádření a napadené rozhodnutí. Měla za to, že rozhodnutí bylo vydáno v zákonné lhůtě. Podle ní by se její počátek měl odvozovat od změny právního názoru – tedy ode dne vydání druhostupňového rozhodnutí, tj. 29. 8. 2019, případně od data jednání rozkladové komise dne 2. 9. 2019.
19. Zástupce osoby zúčastněné na řízení se ztotožnil se stanoviskem žalovaného.
20. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu a provedl dokazování správním spisem žalovaného sp. zn. ÚOHS-R0117/2019/VZ, ÚOHS-S0163/2019, který se týká řízení o přestupku zadavatele. Konkrétně bylo provedeno k důkazu rozhodnutí správního orgánu I. stupně z 18. 6. 2019, č. j. ÚOHS-S0163/2019/VZ-17023/2019/541/SKu, jímž bylo konstatováno, že se zadavatel dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. e) zákona o zadávání veřejných zakázek, rozhodnutí o rozkladu ze dne 29. 8. 2019, č. j. ÚOHS-R0117/2019/VZ-23984/2019/322/PJe, jímž bylo prvostupňové rozhodnutí o přestupku zrušeno a řízení zastaveno, interní sdělení č. j. ÚOHS-S0163/2019/VZ-18579/2019/541/SKu ze dne 4. 7. 2019 dokládající předání spisu předsedovi žalovaného k rozhodnutí o rozkladu a stanovisko prvostupňového správního orgánu k podanému rozkladu, z něhož plyne, že rozkladové komisi byl rozklad zadavatele z 2. 7. 2019 předložen 4. 7. 2019.

VII. Posouzení věci soudem

21. Soud přezkoumal rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
22. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
23. Žalobkyně předně namítla, že zkrácené přezkumné řízení bylo zahájeno po uplynutí zákonné subjektivní lhůty. Soud se proto nejdříve zabýval tím, zda byly splněny podmínky pro zahájení zkráceného přezkumného řízení.
24. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že zkrácené přezkumné řízení bylo v projednávané věci zahájeno z moci úřední dne 9. 10. 2019; téhož dne bylo v souladu s § 98 správního řádu vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný má za to, že subjektivní lhůta počala běžet v okamžiku, kdy byl přijat předsedou žalovaného právní názor zavdávající pochybnost o souladu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy. Za tento okamžik žalovaný považuje vydání rozhodnutí předsedy žalovaného v související

věci ze dne 29. 8. 2019, č. j. č. j. ÚOHS-R0117/2019/VZ-23984/2019/322/PJe, kterým předseda žalovaného změnil dosavadní právní názor žalovaného, že zadavatel postupoval při doručování zadávací dokumentace v rozporu se zákonem o zadávání veřejných zakázek, případně den, kdy se rozkladová komise usnesla na právním názoru přejatém následně do rozhodnutí ze dne 29. 8. 2019.

25. Zkrácené přezkumné řízení je zakotveno v § 98 správního řádu, podle kterého platí: *„Jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3“.*
26. Zkrácené přezkumné řízení je projevem zásady procesní ekonomie a jeho účelem je odstranit akt přijatý v rozporu s právními předpisy bez zbytečného zatěžování dotčených osob (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 31/2011-72). Aby mohlo být přezkumné řízení zahájeno, musí být splněny rovněž ostatní podmínky pro zahájení přezkumného řízení (§ 94 až § 97 správního řádu).
27. Jak vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013-45, *„rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení (...) je možné vydat pouze ve dvouměsíční subjektivní lhůtě a roční objektivní lhůtě vyplývající z § 96 odst. 1“.* Pro posouzení počátku běhu subjektivní lhůty je proto plně použitelná judikatura vztahující se ke „klasickému“ přezkumnému řízení.
28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 As 271/2015-167, uvedl, že *„počátek běhu subjektivní lhůty pro zahájení zkráceného přezkumného řízení je třeba určit od okamžiku, kdy příslušný správní orgán měl k dispozici takový okruh poznatků a informací, z nichž bylo možno nabyt důvodné podezření o tom, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.“*
29. V rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 As 89/2015-51, pak ve vztahu k zahájení přezkumného řízení Nejvyšší správní soud dovodil, že *„jediná smysluplná „objektivizace“ začátku běhu subjektivní lhůty spočívá v určení okamžiku, kdy se informace zakládající důvod pro zahájení přezkumného řízení dostala do povědomí orgánu oprávněného takové přezkumné řízení zahájit.“* Ten je totiž příslušný vydat usnesení o zahájení přezkumného řízení od prvního okamžiku, kdy se dozví relevantní informace. Zákonodárce svěřil rozhodování v přezkumném řízení nadřízenému správnímu orgánu. Ten může konat až poté, co získá vědomost o okolnostech, které odůvodňují provedení přezkumného řízení. Subjektivní lhůta tak začíná plynout, až když se o okolnostech pro zahájení přezkumného řízení dozví nadřízený správní orgán, v projednávaném případě předseda žalovaného.
30. K okamžiku, kdy se správní orgán „dozví“ o určité okolnosti, lze využít judikaturu vztahující se k počátku běhu prekluzivní lhůty pro vyvození správně právní odpovědnosti. Např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011-115, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„správní orgán se „dozví“ o porušení cenových předpisů (§ 17 odst. 4 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách) dnem, kdy soustředí onen okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání deliktu usoudit. Není rozhodující, zda v tento den již byl zpracován kontrolní protokol, ani zda tyto poznatky byly analyzovány a posouzeny se závěrem, že delikt byl spáchán a kým.“* (k tomu srov. rozsudek ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 As 89/2015-51). Obdobně v rozsudku ze dne 19. 9. 2013, č. j. 7 As 95/2011-108, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„za skutečnost určující počátek běhu subjektivní*

prekluzivní lhůty podle § 61 odst. 1 věty první zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, je třeba považovat již pouhou vědomost Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o skutkových okolnostech, které umožní předběžné právní zhodnocení. Pro počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je proto rozhodující, kdy se do dispoziční sféry Rady pro rozhlasové a televizní vysílání dostane informace o možném porušení citovaného zákona. Musí se však jednat o takovou informaci, z níž je alespoň v základních rysech zřejmé, v čem konkrétně má porušení citovaného zákona spočívat.“ Rovněž v rozsudku ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 As 183/2014-34, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[z]a den, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu z roku 2004, je třeba považovat den, kdy správní orgán získal dokumenty a informace, z nichž později usoudil, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.“

31. Při výkladu počátku běhu subjektivní lhůty je třeba vyjít i ze specifík přezkumného řízení. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013 – 45, „[p]ravomocné rozhodnutí lze zrušit či změnit pouze výjimečně za splnění podmínek stanovených právními předpisy (např. na základě mimořádných opravných prostředků). Takovou výjimečnou možnost revize pravomocného rozhodnutí správního orgánu představuje i přezkumné řízení. Zákonodárce si byl vědom problematičnosti tohoto institutu právě ve vztahu k zásadě demokratického právního státu a z ní vyplývající ochrany právní jistoty a nabytých práv, proto jej oproti předchozí úpravě obsažené ve správním řádu z roku 1967 omezil a svázal s řadou striktních podmínek, mezi nimiž lze jmenovat právě lhůty a příkaz šetřit práv nabytých v dobré víře a proporcionality obsažený v § 94 odst. 4 správního řádu. Při zohlednění těchto obecných zásad je třeba přistoupit i k posouzení sporné právní otázky. Pokud je přezkumné řízení chápáno jako výjimečný institut zasahující do právní jistoty a nabytých práv založených pravomocným rozhodnutím správního orgánu, je nezbytné podmínky pro aplikaci tohoto výjimečného institutu vykládat restriktivně (výjimky je třeba vykládat úzce).“ Restriktivně je tak třeba vykládat též okamžik zahájení běhu subjektivní lhůty, tedy okamžik, kdy se správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl.
32. Z uvedeného vyplývá, že počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba spojit s přezkoumatelnou objektivní skutečností. Formulace právního názoru předsedy žalovaného v jiném správním řízení touto skutečností být nemůže, neboť tu přirozeně o žádnou objektivní skutečnost nejde, jelikož o datu vyhotovení rozhodnutí (formulaci právního názoru) rozhoduje předseda žalovaného zcela volnou úvahou (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 – 115, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2018, 5 A 104/2015-31). Stejně tak nelze počátek běhu subjektivní lhůty odvozovat od formulace právního názoru rozkladovou komisí, neboť její právní názor není pro správní orgán rozhodující v řízení o rozkladu závazný (viz rozsudek č. j. 6 As 89/2015-51).
33. Jakkoli jde o lhůtu subjektivní, počátek běhu takové lhůty nemůže být v žádném případě vázán na vědomí správního orgánu, resp. jeho úředních osob (rozkladové komise) o rozporu s právními předpisy. Pokud by byl okamžik počátku běhu subjektivní lhůty vázán na formulaci právního názoru žalovaného, byl by počátek běhu subjektivní lhůty odvislý od právně zcela neuchopitelných myšlenkových postupů a postojů těchto úředních osob, např. od jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti, ale i od personálního obsazení příslušného správního úřadu. S takovými právně irelevantními

skutečnostmi však zákon počátek běhu lhůt stanovených pro výkon veřejné správy nespojuje a ani spojovat nemůže, neboť by tím popřel nejenom ústavněprávní požadavek právní jistoty, ale i další zásady činnosti správních orgánů (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 6. 2019, č. j. 29 Af 124/2016-156).

34. Soud tak uzavírá, že za okamžik počátku subjektivní lhůty je nutné považovat den, kdy správní orgán získal dokumenty a informace, z nichž později usoudil, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Z formulace „z nichž později usoudil“ jasně vyplývá, že počátek běhu subjektivní lhůty nelze odvozovat teprve od okamžiku „vytvoření právního názoru“, jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí (bod 41). Rozhodující je okamžik, kdy příslušný orgán měl potřebnou informaci k dispozici, nikoliv kdy si na věc utvořil právní názor. Pokud by byl počátek běhu subjektivní lhůty odvislý od utváření právního názoru, přirozeně by nešlo o žádnou objektivní skutečnost.
35. Objektivní a následně zjititelnou skutečností je okamžik finalizace onoho souhrnu skutkových poznatků, který je potřebný k tomu, aby z nich mohl být učiněn právní závěr o tom, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Jestliže se takové poznatky dostanou do dispozice orgánu, v jehož pravomoci je přezkumné řízení provést, pak je nutno mít za to, že se o důvodech zahájení přezkumného řízení správní orgán dozvěděl již např. obdržením relevantního podnětu. Nerozhodná je skutečnost, že zpracování, hodnocení, analyzování a zejména také právní posouzení získaných poznatků vyžaduje v komplikovaných případech další (často nemalé) úsilí a přirozeně i čas. Toto úsilí ale musí být vyvíjeno a tento čas musí být včítán do prekluzivní lhůty již běžící. Právní výklad, který by odsouval počátek běhu této lhůty na dobu pozdější, nahrává pasivitě, laxnosti a průtahům ze strany správního orgánu, působí proti právní jistotě a neúměrně oslabuje právní postavení účastníků řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 9 As 183/2014-34).
36. V projednávaném případě je proto dnem, kdy se do sféry předsedy žalovaného dostala informace a dokumenty, na základě kterých dospěl po dalším zevrubném přezkoumání ke změně (formulaci) právního názoru, den, kdy správní orgán I. stupně předložil předsedovi žalovaného k rozhodnutí rozklad žalobkyně proti rozhodnutí o přestupku společně se správním spisem. Jak správně uvedla žalobkyně, předání spisu obsahující rozklad zadavatele umožnilo předsedovi žalovaného předběžné právní zhodnocení, že došlo k vydání rozhodnutí v rozporu s právními předpisy. Podle názoru soudu již na základě rozkladu zadavatele a obsahu správního spisu bylo možno získat racionální pochybnosti o tom, že rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2019 není v souladu s právními předpisy.
37. Aby bylo možné přesně určit okamžik počátku běhu subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení, vyžádal soud od žalovaného správní spis sp. zn. R0117/2019/VZ a provedl jím dokazování při ústním jednání. Za okamžik určující počátek běhu lhůty je nutno chápat den 4. 7. 2019, kdy se do právní sféry předsedy žalovaného dostal správní spis ve věci sp. zn. ÚOHS-R0117/2019/VZ s podaným rozkladem proti rozhodnutí o přestupku z 18. 6. 2019. (rozklad zadavatele byl doručen správnímu orgánu I. stupně dne 2. 7. 2019, ten věc postoupil se stanoviskem předsedovi žalovaného dne 4. 7. 2019, viz sdělení č. j. ÚOHS-S0163/2019/VZ-18579/2019/541/SKu).
38. Pro posouzení konce lhůty určené podle měsíců je rozhodný podle § 40 písm. b) správního řádu, podle něhož takto určená lhůta končí dnem, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Dvoutříměsíční

subjektivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení v daném případě skončila dne 4. 9. 2019. Jelikož předseda žalovaného vydal rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu až dne 9. 10. 2019, učinil tak po uplynutí zákonné lhůty. Rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení (I. i II. stupně) jsou proto nezákonná.

39. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že žalovaný zahájil přezkumné řízení v rozporu se zákonem, bylo bezpředmětné zabývat se námitkami ohledně věcného posouzení případu. Soud se proto pro nadbytečnost nezabýval otázkou, zda výpis z NEN měl být součástí zadávací dokumentace předložené žalovanému v rámci řízení o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele.

VIII. Závěr a náklady řízení

40. Soud na základě výše uvedeného důvodu shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem soudu o tom, že subjektivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení v dané věci skončila 4. 9. 2019.
41. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že přezkumné řízení s ohledem na § 96 odst. 1 správního řádu již nebylo možné dne 9. 10. 2019 vůbec zahájit ani v něm vydat rozhodnutí, zrušil soud s odkazem na § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobkyně se skládají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 4000 Kč (3000 Kč za podanou žalobu a 1000 Kč za odkladný účinek; přestože byl návrh na přiznání odkladného účinku soudem zamítnut, ve výsledku byla žalobkyně se svojí žalobou úspěšná, proto jí přísluší náhrada nákladů i za tento soudní poplatek – viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2014, č. j. 45 A 11/2012-61) a z odměny a náhrady hotových výdajů jejího zástupce Soud přiznal zástupci žalobkyně odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby, replika, účast na jednání) 4×3100 Kč a náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojenými 4×300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky); celkem tedy 13 600 Kč. Dále soud přiznal zástupci žalobkyně náhradu za promeškaný čas v souvislosti s cestou k jednání soudu (Praha – Brno a zpět) dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu za každou započatou půlhodinu ve výši 10×100 Kč a náhradu cestovních výdajů vozidlem RZ X (technický průkaz doložen) ve výši 2634 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku odpovídající této dani (tj. o 3619 Kč) na 20 853 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.; věta za středníkem). Celkem tedy zástupci žalobkyně náleží náhrada nákladů řízení ve výši 24 853 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž

důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2021

Mgr. Milan Procházka

předseda senátu